

לא נולדתי גבר אלא נעשיתי גבר

כילד, אני זוכר שראיתי את העולם כמקור לאין ספור הזדמנויות באות והולכות. הרגשתי בכנות שכל בחירה לאורך הדרך היא חלק מהמסלול האישי שלי ובמידה גם המקור לייחוד אותי.

כיוונתי למטרה אחת ברורה, כמעט כמו אינסטינקט טבעי – לשכוח את עצמי ולהפוך לגברי.

הבעיה, היא שאף אחד לא נולד "הגבר" הזה, ובכל זאת וכולנו שואפים להידמות לו. ובכל סטייה מהדרך, הזכירו לי מהי הציפייה שעליי למלא:

כשהייתי רגיש מידי – נכפה עליי "להתחספס"

אני למדתי שכגבר, עליי להיות הכתף להישען עליה, להיות יציב חזק ובעל בטחון עצמי - כשבפועל תקופה ארוכה הייתי עסוק לחלוטין בבעיות האישיות שלי.

למדתי שכגבר אני צריך להיות מסוגל להגן על מי שחשוב לי

אז למדתי להיות אח גדול, מגונן... כמו שכל הורה מאחל שיהיה הבן הבכור, בניתוק מהשאלה אם נוח או

מתאים לי לאמץ את אותם עקרונות נוקשים של כבוד משפחתי

למדתי כשגבר צריך "להעמיס" כמעין אינדיקציה להצלחה וביקוש... כשבפועל קשרים זמניים וקצרים רק

הרגישו לי רע – כמו פספוס של פוטנציאל חבוי.

אי אפשר שלא לעצור רגע ולחשוב, איך למרות כל הבחירות שעשיתי, המכוונות וממוקדות בדמות ה"גבר" הנחשקת, התערב משהו לא רצוני, כי בסוף לא הפכתי לגבר, אלא הפכתי למשהו משמעותי וגדול יותר- לעצמי.